

has become the basis of the terms now generally adopted in the United States. The Director of the Bureau has been called in as advisor in many cases brought before the Federal Trade Commission which has frequently used the Bureau's publication in its hearings.

The National Coffee Roasters Association, the National Garment Retailers' Association, and many other national trade associations have in a similar way profited by the expert services of the Bureau.

Finally, the accomplishments of the Bureau in the field of Business Forecasting must be mentioned.

The Bureau cooperates with the Franklin Statistical Service in preparing a weekly analysis and forecast of business and the stock market. The Bureau assumes no responsibility except for the accuracy of the data which it furnishes and the charts which the Bureau itself prepares.

In these forecasts the charts are all prepared by the Bureau staff. They consist largely of the plotting of the P/V line, a line introduced by Dr. *Levin H. Haney*, the director of the Bureau, and which holds at present the record of having without fault forecasted the trend of business since 1919, approximately 3 months in advance.

The explanation of the P/V Line would take too much time and falls outside the scope of this paper. In short, it may be stated that P represents the price, while V. represents the volume of trade, therefore, reflects the strength of the demand which means the condition of the market.

On the basis of the general forecast, the Bureau prepares special forecasts for special branches.

It is the opinion of the Bureau that general forecasts are of very little practical value to the manufacturer or dealer for a more difficult question remains for him to solve: "How is my business going to be affected by this trend?"

The Bureau undertakes to answer this question at present by:

1. A monthly letter in the publication of the National Retail Garment Dealers' Association;
2. An analysis and forecast in the Iron Age;
3. And a weekly analysis and forecast in the Textile World. This latter service includes separate treatment of the cotton, wool and silk industries. The Bureau has, therefore, been fortunate in accurately forecasting the price trends in these various special fields.

This, then, is the scope of the Bureau of Business Research and of the Bureau of New York University in particular.

The Director of the Bureau, as well as Dean Madden of the School of Commerce, assure you that any attempts to inaugurate a Bureau of Business Research in Amsterdam will receive our most hearty cooperation.

J. ANTON DE HAAS

INTERNATIONAAL ACCOUNTANTSCONGRES AMSTERDAM 1926

DE TWEDE WERKDAG

Woensdagmorgen om 9 uur werd de vergadering heropend door den Heer *Van Dien*.

Het onderwerp was „De Wettelijke Regeling van het Accountantsberoep” en hierover waren referaten ingediend door Prof. *Rob. H. Montgomery* uit New York en door Mr. *I. Goudekot* uit Amsterdam.

Mr. *Montgomery* propageert in zijn referaat een gelijke be-

tekenis voor den accountantstitel door de geheele wereld. Wettelijke regeling voor te stellen alsof het een belang voor 't publiek is, is misleidend; trouwens niemand geloofde dit en alle pogingen tot dusverre aangewend werden gedaan door de accountants zelf.

Er zijn, volgens den inleider, twee wettelijke regelingen en wel:

- a. die, welke voortspruit uit het recht van vereeniging en die verder geen ander gevolg hebben dan dat vakgenooten zich aanéensluiten;
- b. die, welke ten doel heeft het beroep als zoodanig te erkennen, en die hen, die de noodige bevoegdheden bezitten, rechten of privilegiën toekent, welke den onbevoegden worden onthouden.

In zijn referaat wijst Prof. *Montgomery* er voorts op, dat naar zijn meening in de Staat New York, waar een wettelijke regeling van den titel is, geen beduidende resultaten er mede bereikt werden. De zakenleiders vragen niet of de accountants, dien zij opdrachten geven, wel accountants zijn van den Staat New-York, maar wel of ze hun werk goed doen. In 1896 is de wettelijke regeling in den Staat New-York ingevoerd en praktisch is zij van geen beteekenis want men mag wel aannemen, dat 75 % van al het belangrijke accountantswerk in New York gedaan wordt door accountants, die niet C. P. A. van den Staat New York zijn.

Laat ons toch niet ons zelf kleineeren door een wettelijke regeling te vragen, waarvan het eenige doel is onze positie finantieel te versterken, schrijft Prof. M. Het beroep is zoo sterk, dat een dergelijke regeling volgens den inleider overbodig is. Alleen sterk maken door studie is noodzakelijk en geeft voldoening. De heele kwestie der wettelijke regeling heeft voor de groote bestaande accountantskantoren geen enkele beteekenis. Deze zijn groot geworden, ook zonder wettelijke regeling.

Anders staat de zaak voor de jongeren door den invloed op de opleiding die er van uit kan gaan; maar toch ook voor hen acht Prof. *Montgomery* een sterken steun van de oudere collega's, dus feitelijk onderlinge hulp, aan te bevelen boven een ingrijpen van de wetgeving.

De inleider vergelijkt vervolgens de toestanden voor geneesheeren, advocaten en accountants. Voor geneesheeren is, op grond van 't feit, dat met het uitoefenen van het vak door onbevoegden menschenlevens gemoeid kunnen zijn, een wettelijks regeling noodzakelijk. Voor advocaten is het eenmaal een kwestie van sleur geworden.

Vervolgens behandelt Prof. M. in zijn referaat de regelingen zooals ze bestaan in de verschillende landen; de gegevens vóór 1905 zijn ontleend aan „A History of Accounting” van *Richard Brown C. A.* De inleider zou het van groot belang voor het beroep achten indien alle pogingen, die in de geheele wereld in de jaren 1905—1926 gedaan zijn om tot wettelijke regelingen te komen, eens verzameld zouden worden en hij hoopte dat iemand dit werk zou ondernemen.

Op blz. 15 zegt Prof M.

„The most precious possessions of a professional man are the personal confidence of his clients and the personal esteem of his fellow practitioners. Neither one seems to have been affected in the slightest degree by legislation”.

Tot nu toe hebben de accountants door een hooge opvatting van hunne plichten en door discipline maatregelen van de belangrijke vereenigingen het vak beschermd. Deze bescherming verdient de voorkeur boven die van den wetgever, die vaak moeilijk van politieke invloeden zal zijn vrij te houden.

In korte trekken is dit de inhoud, Typeerend voor dezen inleider als persoon was zijn speech op 't congres zelve. Deze luidde ongeveer als volgt:

„Mijnheer de Voorzitter. Dames en Heeren, Nieuws kan ik U niet meer zeggen na mijn referaat. U hebt 't gelezen en dan kent U mijn meening, of U hebt 't niet gelezen en dan ontbreekt thans de tijd om U mijn standpunt uiteen te zetten. Ik dank U.”

De Hollandse inleider, *Mr. I. Goudekot*, plaatste zich op een geheel ander standpunt. Hij hield zijn toespraak in de Hollandse taal.

De beperking, die den inleiders door het Comité voor de Lezingen is opgelegd, is de oorzaak, dat niet het geheele werk, dat *Mr. Goudekot* verricht heeft, in de toegezonden inleiding is afgedrukt. Het door *Mr. G.* verzamelde feitenmateriaal, hoofdzakelijk slaande op Nederlandsche toestanden is verschenen in „De Bedrijfseconoom” (het officieele orgaan van de Nederlandsche Organisatie van Accountants) van de eerste vijf maanden van 1926.

De inleider ging uit van de gedachte, dat het publiek gebaat is met een wettelijke regeling. De diensten, die de accountant de maatschappij bewijst, zijn zoo belangrijk en dikwijls onmisbaar, dat het belang der samenleving eischt, dat er waarborgen zijn, dat de accountants het beroep uitoefenen op een wijze, die in overeenstemming is met de hooge eischen, die aan hun arbeid moeten worden gesteld.

Wien moet het geven van die waarborgen worden opgedragen?

De accountants zelve nu, moeten volgens den inleider, alleen al uit hoofde van 't feit, dat het geen usance is, dat men zich zelve een brevet van bekwaamheid uitreikt, worden uitgesloten. Bovendien heeft het tengevolge een onderlinge verdeeldheid, welke gepaard gaat met een gemis aan voldoende algemeene waardeering van de diploma's, ook van die, welke door de toonaangevende vereenigingen worden uitgereikt.

Ook de maatschappelijke groepen, die de diensten van de accountants invoeren, vormen geen groep waarin voldoende eenheid van gedachten aanwezig is, om regelend op te treden blijft over de Staat, als natuurlijke beschermer van het gemeenschapsbelang, daar waar de vrije maatschappij zelve te kort schiet.

Reeds nu schrijft de Staat in meerdere gevallen den bijstand van accountants voor, waarmede erkend wordt, dat de accountant in deze gevallen een zekere waarborg geeft. Welnu, dan rust ook op den Staat de plicht er voor te waken, dat die waarborg geen ijdel woord zij. Door de groote verdeeldheid, die in de accountants-wereld in Nederland heerscht, is bij 't publiek groote verwarring ontstaan, niet alleen omtrent de waarde der diploma's, maar ook omtrent de waarde van het lidmaatschap van de verschillende vereenigingen.

De accountants zelf kunnen hier schuld hebben, praktisch is er weinig verbetering in te brengen, omdat als de bestaande vereenigingen het eens zouden worden, morgen aan den dag toch weer nieuwe vereenigingen zouden worden opgericht, enz. met het gevolg, dat feitelijk alles bij het oude zou blijven.

Dat alle slechte beroepsuitoefening door een wettelijke regeling zou kunnen worden voorkomen, is niet denkbaar, maar er zijn slechte doktoren en slechte advocaten en toch denkt niemand er aan de wettelijke regelingen van deze beroepen daarom op zijde te stellen.

Ook deze inleider onderscheidt twee regelingen en wel die van het beroep, en die van den titel. Een onderscheiding tusschen register-accountant en accountant, zooals de Staatscommissie 1918 voorstelde, lijkt den inleider ongewenscht, omdat het publiek ook het onderscheid hiertusschen niet zal begrijpen: beter lijkt den inleider een regeling naar het ontwerp *Kreukniet*, dat in 1906 gepubliceerd werd. Alleen de ingeschreven accountants zullen zich van den titel „accountant” mogen be-

dienen, evenals slechts de ingeschreven advocaten den advocaten-titel mogen voeren; terwijl toch iedereen in Nederland rechtskundigen bijstand mag geven en het beroep voor iedereen vrij is. Voor gevallen, waarin de wet den bijstand van accountants voorschrijft, zouden alleen ingeschreven accountants, d.w.z. zij, die gerechtigd zijn den titel te voeren, in aanmerking mogen komen.

Vervolgens behandelde de inleider hoe hij zich het tot stand komen van een inschrijving dacht, waarbij vergelijkingen getrokken werden met de bestaande wettelijke regelingen van advocaten, notarissen en artsen. Hierbij wordt geheel vastgehouden aan het rapport van de Staatscommissie 1918.

Voor het beheer van het accountantsregister door een Raad van Toezicht en de benoeming en de samenstelling van dien Raad, wordt eveneens aan het ontwerp Staatscommissie 1918 vastgehouden.

Wat betreft de regeling van het hooger beroep op de beslissingen van den Raad van Toezicht komt de inleider tot een ander voorstel dan de Staatscommissie, omdat volgens hem, ook bij de appèlrechtspraak het deskundig element voldoende tot zijn recht dient te komen.

Na behandeling van de bevaring van het beroepsgeheim door den accountant, komt de inleider tot de disciplinaire en civiel-rechterlijke verantwoordelijkheid van den accountant, die handelt in strijd met zijn beroepspllichten, of met de eischen van waardigheid en goede trouw. De disciplinaire straf heeft ten doel verdere overtreding tegen te gaan, zoo noodig door ontzegging van het recht om zich accountant te noemen, de civiel-rechterlijke beoogt herstel van onrecht en veroorzaakte schade. De eerste wordt in handen van den Raad van Toezicht, in hooger beroep, van den Raad van Beroep gesteld, terwijl de civiel-rechterlijke voor den gewonen rechter wordt behandeld.

De inleider meent, dat het gewenscht is de beperking van de aansprakelijkheid van den accountant voor de handelwijzen van zijn assistenten nader te regelen, waarbij ook wettelijke regeling van den titel van assistent-accountant z.i. aanbeveling verdient.

Ook de inleider bespreekt de wenschelijkheid om op den duur tot een universeele geldigheid van accountantsdiploma's te komen.

De eerste debater, de Heer *Boutenlesco*, gaf een aanvulling van de mededeelingen, die Prof. *Montgomery* in zijn referaat betreffende Roemenië gegeven heeft. In Roemenië heeft men sinds 1921 een wettelijke regeling, die onder ministerschap van een accountant werd ingevoerd. In een in 't Fransch gesteld boekje, dat voor de Congresbezoekers ter beschikking gesteld is, lezen we o.a. dat niet alleen beroep van accountant, maar feitelijk het beroep van boekhouder geheel gereguleerd is. Iedere onderneming, die een kapitaal boven de 500.000 lei heeft, moet een lid van het „Corps de Comptables autorisés et d'Experts Comptables” met de boekhouding belasten.

De Heer *Hagers* bracht naar voren, dat er thans 12 accountantsvereenigingen in Holland zijn. Hij gelooft dat eenvoudige erkenning en inschrijving der bestaande accountants de meest praktische weg zal zijn.

De Heer *Stoppelman* voerde daarna het woord, maar was vrijwel onverstaanbaar.

Prof. *Sillèn* zag in het referaat van Prof. *Montgomery* een uitgesproken contra- en in dat van *Mr. Goudekot* een pro-uitspraak van het onderwerp. De spreker meende, dat bij benoeming door de Regeering het publiek zou meenen, dat de accountants in belastingzaken niet geheel onpartijdig zouden optreden, weshalve hij benoeming door de Kamers van Koophandel, zooals in Zweden, Noorwegen en Finland usance schijnt te zijn, aanbeval.

Sir *Wm. Plender*, die vervolgens het woord nam, verklaarde zich een beslist tegenstander van een wettelijke regeling. In Engeland wordt 90% van 't werk gedaan door Chartered Accountants, zoodat hieruit blijkt, dat het publiek wel leert bij wien het moet zijn, ondanks de concurrentie van de accountants, die niet aangesloten zijn bij het Institute of de Society.

De Heer *A. Muir* uit Belfast teekende op zeer geestige wijze hoe van jaar tot jaar het aantal accountantsverenigingen toeneemt (tout comme chez nous). Hij meende, dat voor Ierland een wettelijke regeling gewenscht was, opdat het publiek de zekerheid krijgje, dat de accountants in staat zijn het hun opgedragen behoorlijk werk te doen. De groote moeilijkheid is echter, dat men niet weet wat men met de leden van al de thans bestaande verenigingen, waarvan er slechts enkele zijn, die voldoende waarborgen geven, moet aanvangen; het gaat toch moeilijk deze menschen door een wettelijke regeling broedeloos te maken.

De volgende spreker, de Heer *Thomas Keens*, zeide het met den vorigen spreker eens te zijn, tenminste wat Ierland betreft. Het is een van de weinige gevallen, dat een Engelschman het met een Ier over een kwestie Ierland betreffende, eens is. Voor Engeland zou, volgens Mr. *Keens*, de prijs waartegen men een wettelijke regeling thans zou kunnen verkrijgen, te duur zijn, omdat men dan noodgedwongen allen, die thans het beroep uitoefenen, er in zou moeten betrekken; als gevolg daarvan zou de algemeene standaard omlaag gaan. Spreker meende, dat deze kwestie een bij uitstek nationale is, en dat in ieder land de toestand op zich zelve zou moeten worden beschouwd.

Daarna sprak de Heer *C. E. Mather*, die mededeelde, dat dit jaar in de staat New Jersey een wet ingediend werd, waarbij het accountantsexamen werd geregeld.

De vertegenwoordiger van Rusland sprak daarna over de positie der Russische accountants, die vrijwel geheel ambtenaren in dienst der Sovjets zijn.

De Heer *Klijnveld*, die daarna het woord voerde, meende dat wettelijke regeling de eenige weg was om tot verbetering van den toestand te komen, omdat thans er nog zoo velen zijn die geheel vrij, buiten elk verband, het beroep uitoefenen.

De Heer *Jeffersen*, die de toestand in Denemarken schetste, was genoodzaakt zijn rede af te breken, omdat de Voorzitter afhamerde, evenals Signor *Charles Torzani* uit Milaan, die nog gelegenheid vond mede te deelen, dat in Italië onder 't fascisme men tot wettelijke regelingen zou komen.

Prof. *Montgomery*, die de sprekers van repliek diende, meende, dat men ten onrechte uit zijn referaat gelezen had, dat hij een tegenstander van wettelijke regeling van het beroep was. Dit is geenszins het geval. Slechts stemmen de ondervindingen, die hij van wettelijke regelingen heeft, hem weinig optimistisch. In één staat van de U. S., Massachusetts, was voor eenigen tijd de verplichte onderteekening van de balans door een accountant wettelijk vastgesteld, maar men verzuimde daarbij een wettelijke regeling voor den accountant te maken. Het gevolg er van was, dat er thans geen zaak meer is, waarvan niet een kantoor-employé is, die zich accountant noemt, en de balans mede onderteekent. Spreker herhaalde, dat voor de thans gevestigde accountants een wettelijke regeling z.i. zonder eenig praktisch nut zou zijn, maar dat er tegenover de jongeren, die een zware studie moesten doen om tot het lidmaatschap der bekende verenigingen te worden toegelaten, een billijkheid in is gelegen, er voor te zorgen, dat anderen, die zich niet de offering van een zware studie getroost hebben, met hen op één lijn worden gesteld. Op die opleiding van de jongere accountants heeft de wettelijke regeling in de verschillende staten gunstig gewerkt.

Daarna sloot de Voorzitter de zitting voor 10 minuten, waar-

na weder aangevangen werd onder presidium van den allens populair geworden vice-voorzitter van de Society of Incorporated Accountants and Auditors, den Heer *Thomas Keens*. Aan de orde was:

Standaardkosten als grondslag van beheer en industrieele controle, waarover referaten waren ingeleverd door de Heeren *C. Harvelson Nelson*, Prof. *J. Ant. de Haas* en Prof. *J. G. Ch. Volmer*.

De eerste inleider wijst er in zijn referaat op, dat de eerste verhandeling over kostenverdeling reeds dateert van 1756 en verschenen is in „First Principles of Kamertal Sciences” van de hand van den eoonomist *Joachim Georg Davias* en dat we thans 170 jaar later feitelijk nog niet veel verder zijn, dan Mr. *Davias* toen was.

Vervolgens behandelt deze inleider de pogingen, die gedaan zijn, om in geheele industrietakken tot kostprijsschema's voor alle bedrijven te komen, en de enquête die werd ingesteld door de Federation of British Industries. Uit de antwoorden der aangesloten verenigingen bleek, dat zonder uitzondering de belangrijkheid van het kostprijsvraagstuk wordt ingezien, hoewel in sommige verenigingen, waarvan de leden hoofdzakelijk uit kleinere firma's bestaan, men er nog weinig werk van maakt. De inleider wijst er dan op, dat juist onder deze kleinere firma's ook in gewone tijden, het grootste aantal faillissementen voorkomt. Enkele der aangesloten verenigingen hebben, ten einde de toestand in dergelijke industrietakken te verbeteren een kostprijsschema opgesteld ter voorlichting van hare leden. In een geval was, nadat dit schema gedurende eenigen tijd in gebruik was genomen, een opmerkelijke verbetering te constateren. Gestandaardiseerde industrieën waren er weinig; slechts hier en daar had men de gedurende den oorlogstijd ingevoerde productieschema's aangehouden.

Een vereniging had een cost accountant in dienst, die regelmatig de boeken der vooraanstaande leden controleerde. Na drie jaren kon men aannemen, dat een algemeen geldend schema in gebruik was.

De maximale bezetting is voor vrijwel alle industriele bedrijven de meest gewenschte toestand, omdat dan de vaste lasten per eenheid product de minst zware druk uitoefenen. De industrieel kan alleen door zorgvuldige analyse der kosten en een scherpe waarneming tot bezuiniging op de fabricatie komen. In vele gevallen is 't niet mogelijk de vergelijkende cijfers vaker dan maandelijks te verkrijgen, maar de rendementen der grondstoffen moeten in ieder geval vaker gecontroleerd worden, terwijl het noodig is, dat de cijfers er zijn op 't moment, dat ingrijpen in de fabricatie noodig is.

Bij ondernemingen, die meerdere fabrieken hebben, kan de onderlinge vergelijking der periodieke kostprijzen van de verschillende fabrieken soms tot aanzienlijke besparingen leiden. Op deze wijze kan men tot specialisatie voor werk in de verschillende fabrieken komen. Technici zullen ter beoordeeling van de afwijkingen in de kostprijzen van gelijksoortige afdelingen, in den arm moeten worden genomen, om de onderlinge afwijkingen te verklaren. De sluiting van de minst eoonomisch werkende fabriek zal er uiteindelijk het gevolg van kunnen zijn.

In het slot van zijn inleiding zegt de Heer *H. N.* nog, dat er voor gewaakt dient te worden, dat het uitschakelen van de verspilling niet meer gaat kosten dan de verspilling zelve.

WIJZIGINGEN VAN HET WISSELRECHT

In de laatste jaren zijn niet alleen verschillende nieuwe wetten ingevoerd, maar bovendien zijn tal van bestaande wetten